

HOTELSTARS.EU

Jaroslav Holoubek
Hotel Dračí komnata

 ASOCIACE HOTELŮ
A RESTAURACÍ
ČESKÉ REPUBLIKY

Jaroslav Holoubek
HOTEL DRAČÍ KOMNATA

Vydala Asociace hotelů a restaurací ČR
(Revoluční 13, 110 00 Praha 1)
v roce 2014

© Jaroslav Holoubek, 2014

© Ilustrace: Barbora Kyšková, 2014

Redakce: Klára Hájková, AHR ČR

Grafická úprava: Anna Tupá, Studio Future, s. r. o.

Tisk: Tiskárna SWL, Středohorská 549, 104 00 Praha 10-Uhřetěves

1. vydání

16 stran

ISBN 978-80-260-7204-1

Předmluva

Milé cestovatelky a cestovatelé,

pokud otevíráte tuto knížku, jste určitě v nějakém hotelu nebo penzionu, někde daleko od domova. Je to prima, protože cestování je plné nových dobrodružství a zajímavých poznání. Prostě něco, na co se každý těšíme. To, na co se nikdy moc netěšíme, je asi balení věcí před cestou. Když jsem já jezdil s rodiči na výlet, občas jsem si zapomněl přibalit do batůžku nějakou knížku. To je špatné. S knížkou se pak mnohem lépe usíná. Pokud jste také takoví popletové, jako jsem byl já, pak se nemusíte bát, protože my jsme pro vás pohádku na dobrou noc připravili. A pokud popletové nejste, i tak vám třeba naše pohádka přijde vhod.

Aby byly vaše večery příjemnější, řekli jsme si, že vám budeme vyprávět jeden příběh. Příběh o dobrodružství, které zažil Kubík se svou sestřičkou Klementýnou na jednom výletě s rodiči. Příběh plný dobrodružství a barevných obrázků. Na konci knížky vás čeká prázdná stránka, kde si můžete namalovat svůj vysněný hotel, nebo třeba něco jiného.

Nevím, zda víte, že tak jako ve škole dostáváte známky, jsou také oznamkovány naše hotely. Ne tedy známkou, ale hvězdičkou, také od jedné do pěti. Jen je to trochu naopak. Čím více hvězdiček, tím o něco lepší známka. Takže si mimo pohádku ještě můžete zahrát s námi jednu hru, a pokusit se někde objevit, kolik hvězdiček má ten váš hotel.

A pokud máte ještě navíc rádi soutěže, namalujte a pošlete nám nějaký obrázek hotelu poštou nebo mailem. My vám za to pošleme dárek. Jaký, to je tajemství, které zjistí jen ti, kdo si s námi tuhle hru zahrají. Ty nejpovedenější obrázky pak na konci roku vyhodnotíme a vítězům pošleme pozvání do kouzelného hotelu, plného dobrodružství.

Přejeme vám krásné chvíle strávené s našimi kamarády Kubíkem a Klementýnou.

Ptáte se, kam máte obrázek poslat? Tak tady je adresa:

*AHR ČR, Revoluční 13, 110 00 Praha 1
fialova@ahrcr.cz*

*Napište nám také, kde jste byli a jak se vám tam líbilo!
Děkujeme!*

*Za tým AHR ČR
Václav Stárek, prezident AHR ČR*

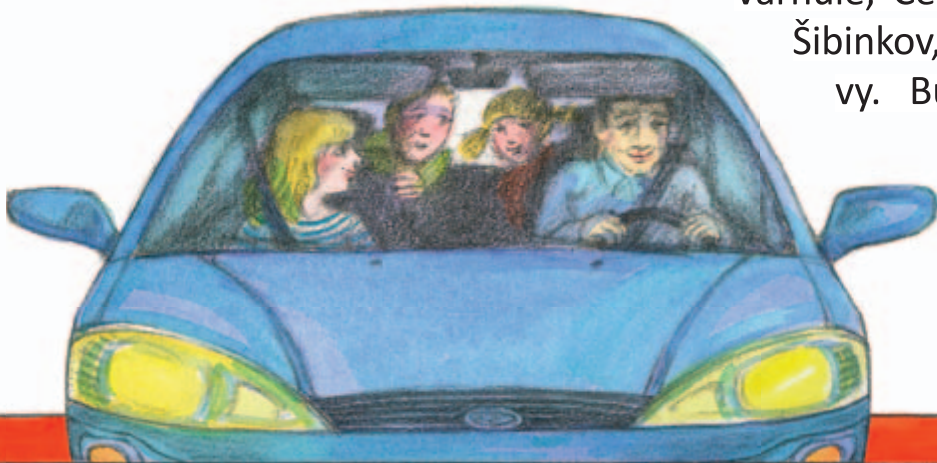
Na ten den se Kubík se svou sestřičkou Klementýnou již dlouho těšili. Blížil se konec prázdnin a čekala je výprava plná neuvěřitelně krásných dobrodružství a nečekaných událostí.

Když maminka zabalila všechno potřebné a ještě jednou se vrátila od auta domů přesvědčit se, jestli na něco nezapomněla, tak konečně mohli vyrazit na výlet.

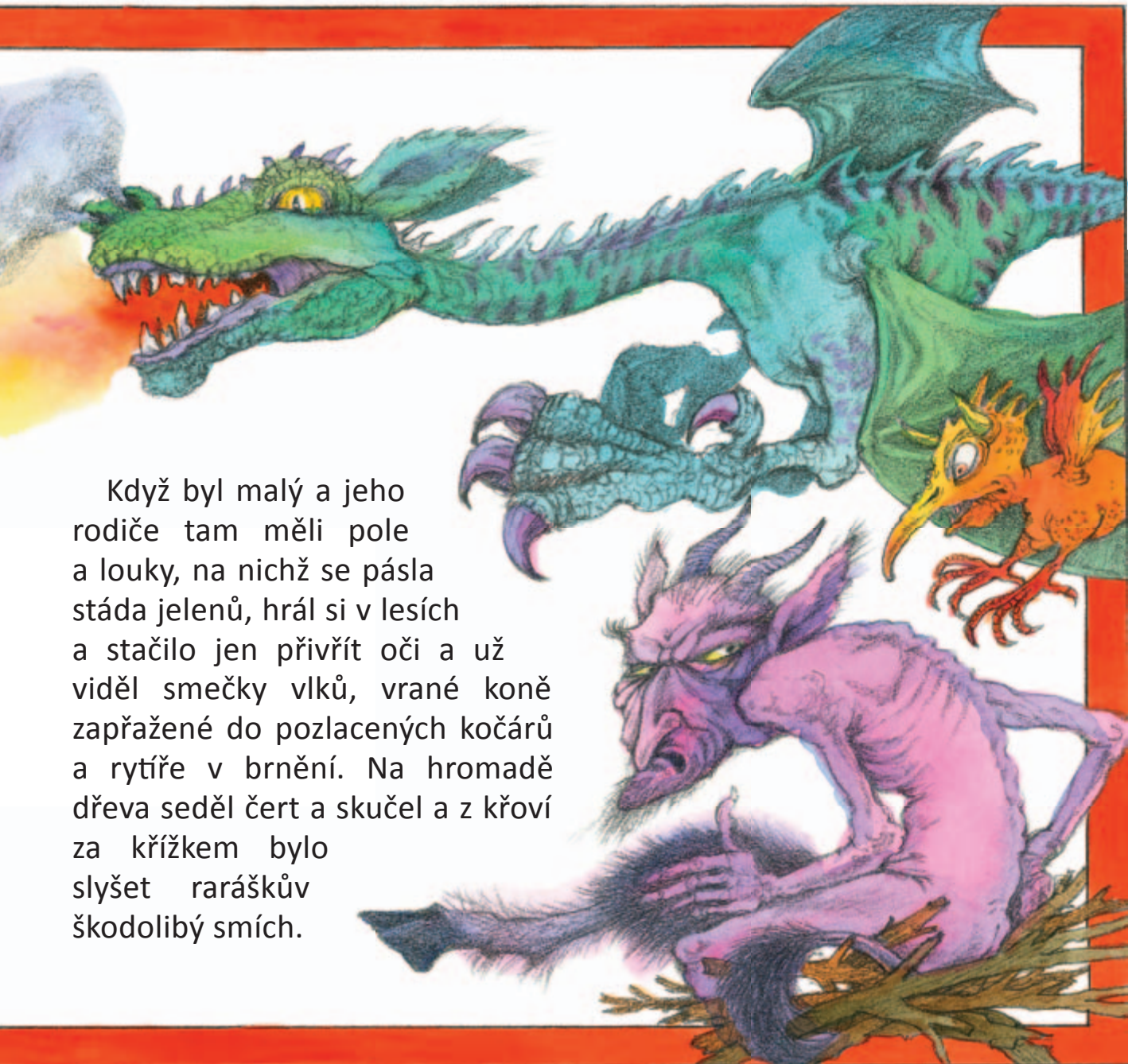
Slunce prosvítalo skrz jemné mráčky, které se houpaly na obloze jako ozdoby na vánočním stromku, a lehounký větřík povíval korunami jeřabin podél silnice. Stará asfaltka se unaveně táhla kopcovitou krajinou, na stráních se hrozivě tyčily mohutné balíky slámy a chvílemi to vypadalo, že se začnou kutálet do údolí. Úzkým údolím podél řeky projížděl vlak tažený parní lokomotivou.

Tatínek tak někdy přemýšlel, jak je to zvláštní, že se ta místa jmenují

Varhule, Čertovina, Hrobka,
Šibinkov, Podlesí a Tašovy. Bůhví, jestli tam také nestráší a nezjevují se nějakí duchové.

Když byl malý a jeho rodiče tam měli pole a louky, na nichž se pásla stáda jelenů, hrál si v lesích a stačilo jen přivřít oči a už viděl smečky vlků, vrané koně zapřažené do pozlacených kočárů a rytíře v brnění. Na hromadě dřeva seděl čert a skučel a z křoví za křížkem bylo slyšet raráškův škodolibý smích.

Když před křižovatkou zastavil, rozhlížel se na všechny strany, jestli nespatří třeba letícího draka a před ním hejna orlů, bílou paní a sudičky, nebo zpívající vodopád, ale nikde nic pohádkového. Jen rozhledna na Králičím kopci a pobožené hradby středověkého hradu v Šípkové zahradě. Už je to dávno a všechno se mění, pomyslel si tatínek a jel dál.

Cesta byla dlouhá a daleká a děti se těšily čím dál tím víc. Najednou Klementýnku napadlo: „Ale tatííí, nejedeme zase k tetě Květě, ta nám vždycky nutí ten odpornej rybí tuk?“

Kubík vytřeštěně hledí na tatínka...

Tatínek se otočí na děti a šibalsky se usměje: „Kdepak, nebojte se, dnes k ní nejedeme, ale už brzy budeme na místě.“

A jeli a jeli dál krásnou českou krajinou, za zatáčkou se objevil nový les, zdál se hlubší, než ten předchozí. Najednou kde se vzal, tu se vzal, stál před nimi velký starý zchátralý dům, na kterém visel nápis Hotel Dračí komnata. Byl ve tvaru dračí hlavy a dětem se hned zalíbil. Před hotelem nestálo ani jedno zaparkované auto.

„Mamííí, tatíí, sem se půjdeme ubytovat?“

Rodiče přikývli, vzali kufry a společně šli do obrovské haly. Tam se na ně potutelně usmívala stará paní recepční s bradavicí na nose. Na popraskané zdi za ní visely velké hodiny s kyvadlem, které se ani nehnuło. Na dlouhém stole je vítaly v květináčích povadlé pelargónie a asparágus, přes opěradlo židle visely noviny a časopisy. Z kuchyně byl cítit přepálený tuk.

Recepční seděla v křesle a slabá žárovka u stropu vrhala světlo na otevřenou černou knihu a na její ruku s dlouhými prsty a špičatými nehty. Choulila se do svetrů upleteného z angorské vlny, na kterém chyběly knoflíky, zapsala si jejich jména do knihy a dala jim klíče od jejich pokoje.

Kubík se zarazil a začal tahat maminku za její kostkovaný kabát. „Mami, mami, co to má ta paní na krku za velký zlatý klíč?“

A za chvíli znovu: „Mami, a nezdá se ti ten hotel nějak divnej?“

„Kubíku, těch otázek už bylo dost,“ řekla rozhodně maminka.

Procházeli chodbou po nerovných a viklajících se kamenných dlaždicích, nad nimi se klenuly omšelé trámy a nedoléhajícími okny profukovalo tak silně, že velké pavučiny u stropu se roztančily jako víly. Ve světlíku nade dveřmi se ustrašeně krčil nějaký černý pták.

Po cestě na pokoj to Kubíkovi nedalo a znovu zatahal maminku za kabát a zeptal se: „Mami, co to bylo za klíč?“

Maminka se otočila a polohlasně pravila: „To je klíč od Dračí komnaty.“

„A co je v té komnatě?“ nedal se odbýt Kubík.

„To nikdo neví,“ odpověděla tajuplně maminka.

Co kdyby tam byl nějaký poklad, pomyslel si Kubík a představoval si truhlice plné zlata, silné motocykly, malá letadla, brilantové prsteny, velké obrazy a úžasné mobily a počítače.

Mezitím tatínek přinesl z auta ještě zbylá zavazadla a pochvaloval si, že konečně jsou daleko od civilizace a hlavně, že nemají s sebou v té krásné přírodě ani jeden tablet a notebook.

Klementýnka se usmála a řekla, že to bude asi pěkná nuda. A že by se to dalo vydržet, kdyby tak zažili nějaké dobrodružství.

Tatínek seděl u stolu, něco hledal na mapě, zakroužkoval si jména měst, vesnic a kopců, a tužkou si psal poznámky na list papíru. O něčem se potom

s maminkou dohadovali, nejdříve maminka jaksi nesouhlasila, ptala se ho, jestli myslí taky někdy na děti, ale za chvíli radostně zvolala, že to je fajn, vždyť přece kvůli tomu sem přijeli.

Když se setmělo, maminka dala děti spát.

„Budte tady hodné, děti, dobře se vyspěte. Zítra nás čeká dlouhý den, máme toho hodně před sebou.“ Zhasla a hotel utichl.

Noční obloha byla posetá jasně zářícími hvězdami a z okna byl vidět i ostrý srpek měsíce.

Z lesa do pokoje doléhal šum větví a připomínal vzdálenou symfonickou hudbu. Občas se ozvalo i skřípání starých trámů. Dětem se nechtělo spát.

Klementýnka se zadívala na oblohu a pak se otočila na Kubíka: „To jsou krásné hvězdy. Dokázal bys je spočítat?“

Kubík vyhlédl z okna, zvedl ruku nad hlavou a natahoval prsty jeden za druhým, palec, ukazováček, prostředníček, prsteníček a malíček a pak druhou ruku a přitom počítal. „No těch je. To se ví, že bych je spočítal, ale dneska už ne,“ řekl a vlezl si pod deku a otočil se na druhou stranu.

Najednou Klementýnka zvolala, že viděla, jak padá hvězda a zeptala se Kubíka: „A víš, co říkala babička? Že když vidíme padat hvězdu, máme si něco přát a ono se nám to splní. Tak si rychle něco přej. Ale tys ji vlastně neviděl padat. Tak bude platit jen moje přání.“

Po chvíli se Kubík tak kouká na dřevěný strop a ptá se: „Klementýno, spíš? Slyšelas o tom klíči?“

„Nespím,“ řekla Klementýnka, „taky myslíš na ten poklad?“

Kubík souhlasně přikývl a říká: „Pojď, najdeme ten poklad.“

„Kubíku, nebudeme se bát? Co když tu straší?“

„Prosím tě, tady?“

Neohroženě vyskočili z postele, vyšli na chodbu a polekaně se zastavili.

„Kde to jsme? Co se stalo?“ zeptal se Kubík.

Všude bylo ticho a pochmurno, jako kdyby v celém hotelu nikdo nebyl. Napravo, nalevo se blýskaly řady měděných klik, pod nohama kamenná, mrazivá podlaha, na konci chodby visela lucernička, ve které plápolal malý plamínek.

„Neboj, Kubíku, pojd', to je jen tou tmou,“ uklidňovala Klementýnka bratra.

Ale nebylo. Hotel skrýval jedno velké tajemství. A k němu se vážala stará legenda. Hotel byl totiž prokletý. Děti vůbec netušily, že se hotel každý den vždy po setmění promění ve starý dračí hrad.

Kubík s Klementýnkou se vydali hlubokou tmou na cestu do velké haly. Touha po neznámém dobrodružství byla silnější než strach. Když tam dorazili, uviděli recepční, která podřimovala na starém rozvrzaném křesle. Už to nebyla ta ošuntělá paní, která je navečer přijímala do hotelu, ale hrozivě vypadající babizna s šedivými vlasy vyčesanými do tří drdolů, z pusy jí koukaly zkažené zuby a její ruce byly jen kosti potažené kůží.

Kubík spatřil na její hrudi onen klíč. V duchu zajásal.

„Klementýno, pojd' sem rychle, musíme jí ho vzít.“

„Ale jak to uděláme? Co když se probudí?“, zeptala se Klementýnka.

„Ale vždyť spí jako dřevo a chrápe jako naše teta Květa.“

Přišli blíž k pultu a recepční najednou otevřela oči a zírala Kubíkovi do jeho pobledlé tváře. Krve by se v něm v té chvíli nikdo nedořezal.

Kubík strnul, ale zjistil, že hrůzyplná recepční spí s otevřenýma očima. Oddechl si. Znovu přistoupil ke stolu a i přes její studený pronikavý pohled, sebral veškerou odvahu a začal pomalu natahovat ruku směrem k řetízku s klíčem.

„Mám ho, mizíme odtud!“ zvolal.

Dali se na útěk, ani se neohlédli, rychle vyběhli do třetího patra, kde měla být ona Dračí komnata. Vydali se chodbou směrem ke komnatě a uviděli zlaté dveře a v tu chvíli se začaly dít velké věci.

Kubík vytáhl klíč a mířil jím do klíčové dírky a najednou se číslo dveří změnilo. Už tam nebyla třináctka a nápis Dračí komnata jako dřív a klíčem dveře nešly otevřít.

Klementýnka se podívala vlevo a vpravo a otáčela se kolem sebe a spatřila, že na všech dveřích se rychle začala měnit čísla.

„Kubíku, vidíš to taky? Ty dveře jsou zakletý. Pojd', radši půjdeme pryč!“

A začali utíkat. Běželi, co mohli dlouhou chodbou, chvílemi v naprosté tmě, chvílemi v ostrém jasu blikajících světel, nad jejich hlavami prolétávaly sovy a zlověstné ticho jim tlačilo na prsa a znemožňovalo dýchání. Na stěnách se objevily tajemné obrazy draka, zřícenin hradů, čarodějnic, andělů na létajících rybách, obrovských lodí a sochy rytířů v brnění a dragounů na koních. Nad nimi vlály dlouhé pestrobarevné závěsy, které jako by se chtěly zakousnout do nehybného těžkého černého závěsu.

A dětem probíhaly myslí vzpomínky na to, jak jim babička vyprávěla pohádky o krásných princeznách, hastrmanech se žabíma očima, splněných přáních, sudičkách, knížatech, výpravách lupičů, o zakletém princi, orlích hnízdech a dračích roklích. A uvažovaly, co se tady mohlo stát, proč je ten dům zakletý.

A tak je napadlo, co když třeba tady žil před dávnými léty nějaký bohatý kupec, který si nechal postavit tenhle hotel a protože se mu nedařilo udělat vždy všechno tak, jak zamýšlel a chtěl, vyléval si svou zlost na kočím, pokojských i na kuchařích.

Když se tak jednou vracel z lovu na srnce s pěkným úlovkem, vyrazil na něho z jeskyně drak, z rozevřené tlamy dštil mezi zuby plameny a řval na kupce, jestli už zapomněl na úmluvu, že první ulovený srnec, jelen, bažant, koroptev i kachna v této krajině patří vždy jenom a jenom jemu, velkému drakovi. Kupec odpověděl, že ho žádná taková úmluva nezajímá a že ten krásný srnec je jeho a šéfkuchař v hotelové kuchyni mu z něj připraví báječnou pochoutku. Pobídl koně a rychle ujížděl i se srncem k hotelu.

Drak se rozzuřil a chrлил ze sebe ještě více ohnivého dechu a vydal se za ujíždějícím kupcem.

Sotva vyjel kupec z údolí, spatřil, že na místě jeho vyhlášeného hotelu stojí stará barabizna s dračí hlavou ve znaku.

Od té doby hostů ubývalo, přenocovali tady jen obchodníci na poloviční cestě na Moravu a později turisté, kteří se dozvěděli, že hluboko v lesích je starý hotel, ve kterém v noci straší a chtěli zažít nějaké dobrodružství.

A jak tak utíkali a snili, Klementýnka si jen tak v duchu pomyslela, že by se jim mohlo podařit zlou drakovu kletbu zrušit. Třeba jo, třeba ne...

Zvedla oči k obrazům na stěnách u stropu. Některé z nich se hýbaly, jako by ožily.

Najednou Klementýnka zaječela. Zpoza zdí se ozýval tajuplný hlas, který šeptal: „Pojďte, pojdte za mnou.“

Děti se na sebe podívaly a následovaly hlas, až přišly k těm stejným dveřím jako předtím. Zase tam bylo číslo třináct a cedulka s nápisem Dračí komnata a hlas v tu chvíli utichl.

Klementýnka sebrala odvahu: „Kubíku, zkusíme to?“

„Tak jo, jdeme na to!“ Kubík pomalu a opatrně vložil klíč do klíčové dírky a uslyšel malé cvaknutí.

Dveře se pozvolna otevřely a děti si musely v tu chvíli zakrýt tvář, protože celý hotel rázem zaplavilo světlo a pronikavá záře. Jako by se sem z oblohy snesly všechny jasné hvězdy.

Během krátkého okamžiku se hotel ze škaredého a starého domu proměnil v krásný, čistý a moderní hotel s letní terasou a se zahradou s dětským hřištěm, pískovištěm a skluzavkou.

Na parkovišti stály zaparkované moderní automobily a na chodbách Kubík s Klementýnkou potkávali usměvavé hosty, tatínky, maminky, dědečky a babičky, tetičky a strýce a hlavně spoustu jejich rozjařených dětí a vnoučat. Ode dveří kuchyně jim mával šéfkuchař v rondonu s vysokou čepicí na hlavě a vařečkou v ruce. Zevnitř se táhla příjemně lákavá vůně lahodných jídel.

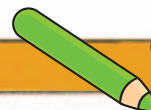
Naproti Kubíkovi a Klementýnce vyběhli jejich rodiče a maminka se nestačila divit a s radostí i slzami v očích se ptala, jestli se jim to všechno jenom zdá a ocitli se v pohádce, nebo jestli je to pravda. Byla to pravda. Ani tatínek nevěřil svým očím. Děti se objímaly s maminkou a tatínkem a vyprávěly jim, co všechno prožily a jak to vlastně bylo. A maminka byla na děti pyšná.

Ať už to bylo tak nebo tak, ať si příběh o prokletí hotelu vymysleli a byl podobný pravdě nebo úplně jiný, odvaha Kubíka a Klementýnky pomohla zrušit dávnou strašidelnou kletbu, která se léta nad Dračí komnatou vznášela.

Od té doby se hotel už nikdy víc na noc neproměňoval.

Díky Kubíkovi a Klementýnce se nad vchodem do krásného hotelu blýská pět hvězd a ze staré, nepříjemné recepční se stala mladá a milá paní.

Nakresli si svůj vysněný hotel

Nakresli, kolik hvězdiček má váš hotel nebo penzion _____

HOTELSTARS.EU